

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 66/2016
28.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Ц., због кривичног дела фалсификовање и злоупотреба платних картица из члана 225. став 4. у вези става 3. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Ц., адвоката С.П., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Суботици К 115/13 од 16.03.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 940/15 од 13.10.2015. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 28.01.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Ц., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Суботици К 115/13 од 16.03.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 940/15 од 13.10.2015. године у односу на повреду Закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Суботици К 115/13 од 16.03.2015. године, окривљени Ц.Д. оглашен је кривим због кривичног дела фалсификовање и злоупотреба платних картица из члана 225. став 4. у вези става 3. КЗ, те је осуђен на казну затвора у трајању од три године у коју се урачунава време проведено у притвору од 10.10.2013. године до 24.10.2013. године и на новчану казну од 200.000,00 динара. Истом пресудом оштећеном „Н. Т.“ из С. је досуђен имовинскоправни захтев те је окривљени обавезан да оштећеном исплати износ од 2.824.186,26 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је у односу на преостали део имовинскоправног захтева, који се односи на камату, оштећени упућен на парницу.

Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка и то износ од 92.250,00 динара на име трошкова браниоца по службеној дужности и

износ од 195.750,00 динара, на име трошкова пуномоћника оштећеног и паушални износ од 5.000,00 динара а све у року од 30 дана од правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 940/15 од 13.10.2015. године, усвајањем жалбе браниоца окривљеног преиначена је првостепена пресуда, само у погледу одлуке о казни, тако што је другостепени суд окривљеног за кривично дело за које је оглашен кривим првостепеном пресудом осудио на казну затвора у трајању од две године, уз урачунавање времена проведеног у притвору и на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, а коју је дужан да плати у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, те је одређено да ће суд, уколико окривљени наведену новчану казну не плати у остављеном року, исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против ових пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Д.Ц., адвокат С.П., због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, и повреде Кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји и укине првостепену и другостепену пресуду, а списе предмета врати Вишем суду у Суботици на поновно суђење, као и да бранилац окривљеног буде обавештен о седници већа Врховног касационог суда, како би истој присуствовао, што би било од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу кога није обавестио о седници већа као ни браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода у захтеву нашао:

Бранилац окривљеног Д.Ц. у захтеву за заштиту законитости истиче да су нижестепени судови погрешно применили кривични закон тиме што су окривљеног огласили кривим за кривично дело из члана 225. став 4. у вези става 3. Кривичног законика и у односу на оне радње које је предузело НН лице, а о којима окривљени није имао никакво сазнање па самим тим ни свест о висини противправне имовинске користи прибављене извршењем тих радњи, имајући у виду одредбу члана 225. став 4. КЗ, према којој је радња овог кривичног дела одређена као „неовлашћена употреба туђе платне картице или поверљивих података који јединствено уређују ту картицу у платном промету“, а не и као давање туђе платне картице другом лицу ради употребе.

Врховни касациони суд изнете наводе браниоца којима се у суштини указује да је правноснажном пресудом на штету окривљеног учињена повреда Кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, тиме што је у погледу кривичног дела које је предмет опште оптужбе примењен Закон који се није могао применити, оцењује као неосноване.

Ово стога, јер је у чињеничном опису дела окривљеног датом у изреци првостепене пресуде назначено – да је окривљени Д.Ц., платну картицу од оштећеног, најпре сам неовлашћено употребио у три наврата, након чега ју је дао НН лицу ради неовлашћене употребе како би заједнички остварили противправну имовинску корист на који начин је себи и другом прибавио противправну имовинску корист у износу од 2.824.186,26 динара, из којих радњи, по оцени овога суда произлазе сва објективна и субјективна обележја кривичног дела фалсификовање и злоупотреба платних картица из члана 225. став 4. у вези става 3. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом.

У вези са тим, Врховни касациони суд налази да су неосновани наводи захтева браниоца којима се указује да се давање на неовлашћену употребу туђе платне картице другом лицу не може сматрати радњом извршења предметног кривичног дела, с обзиром на то да се по оцени овога суда у конкретном случају ради о посредној употреби туђе платне картице, што је окривљени у конкретном случају и учинио имајући у виду да је правноснажном пресудом утврђено да је окривљени предметну платну картицу претходно отуђио од оштећеног, потом у три наврата сам неовлашћено употребио, а затим је дао НН лицу са којим је постигао договор да је неовлашћено користи за подизање горива и тако стечену зараду поделе, којим радњама је прибавио противправну имовинску корист у означеном случају.

Следствено изнетом, Врховни касациони суд налази да су неосновани наводи захтева браниоца окривљеног којима се истиче да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе погрешно примењен закон, те је захтев браниоца окривљеног у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, оцењен као неоснован.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног указује и то да је побијаном правноснажном пресудом прекорачена оптужба, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, која је у смислу члана 485. став 4. ЗКП, дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног и његовог браниоца, са образложењем да окривљени није могао бити оглашен кривим и за оне радње које је извршило НН лице, јер у списима предмета не постоје докази да је умишљај окривљеног обухватао ове радње, односно последице које из њих произлазе, те да је закључак другостепеног суда у погледу постојања договора између окривљеног и НН лица у вези са неовлашћеним коришћењем предметне платне картице и поделе зараде супротан стању у списима предмета и чињеничном опису дела из оптужног акта, што је према ставу браниоца, имало за последицу прекорачење оптужбе.

Из наведеног произлази да бранилац окривљеног у захтеву не образлаже на који начин је побијаном правноснажном пресудом оптужба прекорачена, већ изнетим наводима цени изведене доказе и износи своје чињеничне закључке у вези са умишљајем код окривљеног приликом извршења кривичног дела, а који чињенични закључци су другачији од оних утврђених побијаним пресудама, због чега бранилац окривљеног, иако захтевом истиче повреду закона из члана 438.

став 1. тачка 9) ЗКП, у суштини правноснажну пресуду побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Имајући у виду да чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац чија су права ограничена правима која у поступку има окривљени у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Бата Цветковић,с.р.**